

Editorial

Any turbulent, però productiu

S'acaba un any i en comença un altre. I toca fer balanç. En el cas d'Andorra, el balanç d'aquest 2010 és indestriable del balanç de la segona meitat del 2009: fa poc més d'un any i mig prenia possessió l'actual Govern socialdemòcrata, produint-se així l'alternança després de tres lustres d'Executius liberals. Com passa sovint quan el canvi és esperat per molts durant molts anys, amb l'alternança arriben les decepcions; algunes més justificades que d'altres.

És cert que el Govern de Jaume Bartumeu va assumir les seves responsabilitats en un dels moments més com-

plicats de la història contemporània del Principat. A aquesta situació, però, s'hi ha d'afegir la gran inestabilitat política present al Consell General i la manca d'acords per assegurar la governabilitat del país: al març, el Consell va rebutjar un pressupost i el mes vinent molt probablement en rebutjarà un altre. Tant Govern com oposició en són responsables, però a l'Executiu tal vegada li sigui imputable el no haver fet un bon anàlisi d'entrada: confiar en un pacte amb ApC que naixia pràcticament mort i esperar que alguna escissió dels contraris redundés en un suport als socialdemòcrates no va ser una bona estratègia. Pe-

rò això ja és aigua passada i en aquest sentit la legislatura fa temps que està tocada de mort. En aquestes circumstàncies, el millor –que no el bo– és tornar a repartir les cartes

Tot això no obstant, el balanç d'aquesta legislatura –d'aquesta mitja legislatura– no és gens menyspreable: Andorra ha sortit de la llista de paradisos fiscals de l'OCDE –i de França

MALGRAT LES NOMBROSES DECEPCIONS, AQUESTA LEGISLATURA HA VIST MÉS CANVIS QUE MOLTES ALTRES

i Espanya–, s'han obert les portes a negociar l'aixecament de la doble imposició, s'han aprovat les lleis d'obertura i regulació del sistema financer, un pacte entre socialdemòcrates i ApC ha permès ampliar els drets dels treballa-

dors amb una reforma de les lleis sociolaborals i, s'ha tancat la primera operació de finançament internacional de l'Estat i, tot just abans d'acabar l'any, s'han aprovat els tres textos bàsics dels impostos directes –la meitat de la reforma fiscal ja està feta–. La legislatura ha tingut menys consens del que s'esperava i molt menys del que seria desitjable. Ni el Govern ni el Consell no han sabut desplegar sempre tota la diligència necessària per dur a terme els canvis. Però al final el balanç és el que és, els fets són els fets i, des de l'aprovació de la Constitució, cap legislatura –i totes han durat més que aquesta– no ha abordat tantes reformes estructurals. En calen moltes més. Cal omplir les estructures de contingut. Cal ser imaginatius i dúctils. És poc probable que el nou any porti una majoria clara al Consell General. Aquest cop, però, ningú no podrà dir que no ha tingut l'oportunitat d'aprendre la lliçó.

*L'opinió del diari s'expressa només als editorials.
Els articulistes exposen postures personals.*